

Terveiset Nivalasta! Täälläkin sitä valmistaudutaan joulun viettoon. Kotiamme koristaa jouluvalot — ensimmäinen joulutähti viriteltiin terassille jo hyvissä ajoin lokakuussa! En minä sitä kausivaloksi saatikka kausitähdeksi ole osannut sanoa. Päinvastoin, olen ajatellut, että samapa tuo — tärkeintä lienee, jos valot helpottavat oloa tässä karmivassa loppuvuoden pimeydessä.

Jouluvalojen lisäksi meillä palaa paljon kynttilöitä ja joululaulut soivat aika usein taustalla. Yhdestä joululaulusta haluaisinkin muutaman sanasen sanoa.

Eräs lemppareistani on nimittäin Pekka Ruuskan tekemä laulu nimeltään ”Suutari ja vieras”. Se löytyy ainakin Samuli Edelmanin joululevyltä ”Hiljaisuuden valo”.

Laulu kertoo nimensä mukaisesti vanhasta miehestä, suutarista. Hän on kuullut, että itse Mestari — ja ajattelen, että hän tarkoittaa Jeesusta — on tulossa hänelle jouluvieraaksi. Tästä isosta uutisesta mies on ehtinyt kertoa kaupungissa monille. Koti oli laitettu vierasta varten tiptop-kuntoon, ja nyt suutari istahtaa ikkunan äärelle odottamaan. Milloinhan vieras oikein tulee?

Oveen koputetaan — joko nyt! Mutta voi pettymystä. Oven takana onkin lapsi ja hänen köyhä äitinsä. He ovat kylmissään, ja niinpä suutari pyytää heidät sisälle kotiinsa, ja antaa lapselle huovan mihin kääriytyä lämmittelemään.

Jouluaattoilta etenee, mutta odotettua vierasta ei näy, ei kuulu. Kunnes viimein ovelta kuuluu koputus. Joko nyt! No ei vielä. Nyt lumista tietä pitkin ovelle on päätynyt ”mikäliepummi”, joka pyytää nälkäänsä edes korpunpalaa. Suutari pyytää miestä sisään, kertoo tällekin, että pian hänelle on tulossa kylään itse Mestari. Odotellessaan suutari tarjoaa miehelle tämän nälkään kuumaa keittoa.

Ilta etenee ja vanha suutari kerää jo pettyneenä astioita pois pöydältä. Vielä kerran oveen koputetaan. No nyt ulkona seisoo naapurin juoppo. Hän on onnistunut hukkamaan kotinsa avaimet, eikä pääse sisään. Ja niinpä hyväsydäminen suutari pyytää hänet kotiinsa, lupaa yöpaikankin.

Ilta taittuu yöksi, ja vanha suutari käy nukkumaan. Hän näkee unta vieraastaan, ja sanoo tälle: ”Et tullutkaan.” Joka kerta tässä kohdassa laulua minä liikutun — hyvä etten purskahda itkuun! Laulun sanat kuuluvat nimittäin näin: *”Vieras kertoo: olin luonas tänään kolmasti. Hyvää joulua ja kiitos sydämestäni.”*

Tarinahan on vanha ja se on monille meistä hyvinkin tuttu. Tuttu on myös laulun opetus. Meidän tehtävänä tässä maailmassa on olla Jumalan jalkoina, käsinä, silminä ja korvina. Meidän tehtävänä tässä maailmassa

on nähdä Kristuksen kasvot jokaisessa vastaantulijassa, jokaisessa ihmisessä. Näin pitäisi olla, olipa sitten juhla tai arki, joulukuu tai aivan tavallinen päivä.

Kuka sinun ovellesi on tänään koputtanut? Kenet sinä olet tänään kohdannut? Kenelle sinä olet tarjonnut lämpimän huovan, kuumaa keittoa tai yösijan? Emmepä me sitä tiedä, mutta luotetaan siihen, että esimerkiksi kolehtihaavin pistetty kymppinen seteli tai verkkosivuilla lahjoitettu vitonen päättyy jollekulle tarvitsevalle huovaksi, keitoksi tai yösijaksi. Ei siis lakata uskomasta, ei lakata toivomasta, ei lakata rakastamasta. Sinä olet tässä maailmassa Jumalan kädet ja jalat, silmät ja korvat. Tänäkin päivänä.

Tämän hyvän toteutumiseen tarvitsemme avointa sydäntä, rukousta, tahtoa nähdä maailmassa enemmän mahdollisuuksia kuin uhkia, enemmän toivoa kuin toivottomuutta. Näin pyydetään myös Siionin virressä 123. Sehän oli meidän edellisen kesän herättäjäjuhlien tunnusvirtemme, eli ainakin täällä Nivalassa kohtalaisen tutuksi veisattu virsi.

Virren kolmas säkeistö on rukousta:

*Herätä minun valvomaan
ja palvelemaan muita,
kuulemaan hiljaa, puoltamaan
sairaita, kiusatuista.
Tahtosi tietä kysymään
opeta maailmassa,
vaativassa,
sinussa pysymään,
armossa avarassa.*

Hyvä Jumala tämän erikoisen vuoden erilaisen joulunajan siunatkoon.